

[Stetter.]

en lang række andre organisationer allerede til stadighed arbejder med forskellige felter inden for denne problemkreds. Jeg vil gerne henvide det ærede medlem og folketingsret til en publikation fra socialforskningsinstituttet der har udarbejdet en såkaldt vejviser i juli måned i år, og denne vejviser fortæller om de danske institutioner, der arbejder med samfundsforskning. Instituttet havde først opstillet en liste på ca. 600 organisationer og andre, som kunne tænkes at være producenter eller konsumenter af samfundsfaglige undersøgelser, men indskrænkede sig siden til at rubricere 132 af de oprindelige 600. En stor del af disse 132 organisationer arbejder med forskning og undersøgelse på områder, som har direkte eller indirekte forbindelse med arbejdspladsernes problemer. Det viser i hvert fald mig, hvor omfattende opgaven er, og jeg kan ikke forestille mig, at en kommission har nogen som helst mulighed for at løse den. Vi må heller ikke glemme, at der er tale om en stadig udvikling; jeg mener, at denne udvikling fortsat bør følges og undersøges i alle disse forskellige institutioner og ikke fryses fast i en kommission, som efter min opfattelse kun kan behandle problemerne meget overfladisk.

Man kan måske tillade sig at tvivle på, om der foregår en tilstrækkelig samordning mellem vore forsknings- og undersøgelsescentre, og man kan måske også tillade sig at tvivle på, at resultaterne udnyttes i tilstrækkeligt omfang i praksis. Men det er en helt anden sag, for det er en forvaltningsopgave, og det ærede medlem ønsker jo ikke, at der skal etableres et nyt organ på dette område — det fremgår af det ærede medlems bemærkninger til forslaget, hvor han taler om, at der både skal foretages en dybtgående behandling og opstilles et bredt kommissorium. Jeg vil i forbindelse med, at jeg nævner forvaltningen, tillade mig at pege på, at det i 1958 oprettede socialforskningsinstitut bl. a. fik i opdrag at samordne undersøgelser og forsøgsarbejder af arbejdslivet, og det må vel være muligt at forstærke instituttets opgave vedrørende dette punkt.

Mine bemærkninger kan ganske kort konkluderes i følgende: det konservative folkeparti kan ikke støtte forslaget om at nedsætte en kommission til undersøgelse af

arbejdspladsernes problemer; vi henviser til opgavens mangfoldighed og de mange undersøgelser, som allerede foregår. Men vi er parat til i et eventuelt kommende udvalg at undersøge, hvorvidt samordningsopgaven er løst.

Arne Larsen: Det er nu anden gang, vi behandler dette forslag til beslutning om nedsættelse af en kommission til undersøgelse af arbejdspladsernes problemer.

Ved første behandling af dette forslag i sidste samling i marts måned klargjorde jeg jo socialistisk folkepartis stilling til forslaget. Vi var og er stadig meget positivt indstillet over for dette forslag og mener, at det bør gennemføres. Vi finder, at der er meget at gøre, meget at indhente, før vi kan sige, at vi har nået det helt tilfredsstillende klima på landets tusinder af arbejdspladser.

Man kan påstå, at forholdene på arbejdsmarkedet i forvejen er lagt i bestemte og faste rammer, og at dem bør der ikke røkkes ved. De lønmæssige problemer klares ved hjælp af kollektive løn aftaler, og brud på disse ordnes ved hjælp af fagretlige instanser. Trods dette ser vi alligevel tit og ofte konflikter opstå — opstå af mange forskellige årsager — og i de 9 af 10 tilfælde er det lønmodtagerne, som kommer til kort, som dømmes og må betale såvel bod som erstatning.

En bedre forståelse og et bedre samarbejde mellem grupperne i produktionslivet er i høj grad påkrævet — af mange grunde. Et bedre samarbejde er især nødvendigt for at sikre, at den enkelte trives bedst muligt på sin arbejdsplads og får en tryghedsfølelse. Han eller hun må ikke bare være et nummer, som man kan gøre med, hvad man finder for godt. Den enkelte må have sikkerhed for, at den tilværelse, han eller hun er ved at bygge op, hviler på noget fundamentalt, noget sikkert. Et bedre samarbejde og en bedre forståelse er også nødvendig ud fra den betragtning, at såvel arbejdskøber som arbejdstager må være interesseret i, at det foretagende, de arbejder for, trives, kan konkurrere og udvikle en stabil produktion og afsætning og dermed en stabil beskæftigelse.

Her møder man desværre alt for ofte den indstilling — ja, den er aldeles fremhersken-